

- Garai, 1968 = Garai Gábor: LÁTOGATÓBAN KÁLNOKY LÁSZLÓNÁL. *Élet és Irodalom*, 12. évf. 1968. december 14. 50. sz. 12.
- Hajdu, 1960 = Hajdu Ferenc: BUGYLIBICSKÁVAL KISZEDETT VESEKÖVEK. *Esti Hírlap*, 5. évf. 1960. október 19. 247. sz. [2].
- Héra, 1970 = Héra Zoltán: LÁNGOK ÁRNYÉKÁBAN. KÁLNOKY LÁSZLÓ VERSEIRŐL. *Népszabadság*, 28. évf. 1970. szeptember 2. 205. sz. 7.
- Kabdebó, 1982 = Kálnoky László: EGY EMBER ÉLETE, AKI VÉLETLENÜL KÖLTŐNEK SZÜLETETT. BESZÉLGETÉS KABDEBÓ LÓRÁNTTAL. Kézirat, 1982.
- Kálnoky, 2006 = KÁLNOKY LÁSZLÓ ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEI. Osiris, 2006.
- Katolikus szemmel, 1960 = [Névtelen]: KATOLIKUS SZEMMEL. *Új Ember*, 16. évf. 1960. október 30. 44. sz. 2.
- Komlós, 1957 = Komlós János: ÚJ KÖTETEK – RÉGI VERSEK. *Kortárs*, 1. évf. 1957. november. 3. sz. 451–457.
- Lator, 1982 = Kálnoky László–Lator László: KÁLNOKY LÁSZLÓ: HAMLET ELKALLÓDOTT MONOLÓGJA. In: Domokos Máttyás–Lator László: VERSEKRŐL, KÖLTŐKKEL. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1982. 373–384.
- Radnóti, 1982 = Radnóti Sándor: AZ ÖREG KÁLNOKY (1982). In: Radnóti Sándor: MI AZ, HOGY BESZÉLGETÉS? Magvető, 1988. 61–76.
- Sartre, 1947 = Jean-Paul Sartre: EXISZTENCIALIZMUS. Ford. Csatlós János. H. n. [Budapest], Studio, é. n. [1947.]
- Szerkesztői üzenet, 1961 = [Névtelen]: SZERKESZTŐI ÜZENET. *Élet és Irodalom*, 5. évf. 1961. január 6. 1. sz. 11.
- Vas, 1978 = Vas István: GYÓGYÍTÓ PESSZIMIZMUS. KÁLNOKY LÁSZLÓ. In: Vas István: TENGEREK NÉLKÜL. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1978. 192–198.

Takács Zsuzsa

HÁROM VERS

Kálnoky mester emlékére

Tegnapi költők

Tegnapi költők, akik még élnek, de szorgos kezek nevüket a kivágásra ítélt fa törzsébe vésték. Istrángját rángatva szenved az egykori ló, cafatokká tépi kötélékét. Kanca és lovasa szabadul, rohan a fékezhetetlen ég alatt. Itt, azaz sehohol szél kerekedik s hirtelen elül. Az ablakok köze, mint szemrész, homokkal, tört levéllel megtelik. A gondolat a bizonytalanságba beleőrül.

Faluszínház

Felszívódtak a vezető és segédszínészek:
 Ósapai Irén, bögyös-faros tanítónőnk, az úttörőcsapat
 vezetője, akit pajtásnak kellett szólítanunk.
 Rettegett híre volt s apró természetére akasztva dinnyesúlyos
 keblei. Eltűnt a Rajk-perbe keveredett igazgatónk,
 Szépfy Tibor. A suttogó propaganda szerint utolsó ismert
 címe az Andrassy út 60., azaz az ÁVO székhelye volt.
 Tiltott határátlépés kísérlete közben lelőtték Zsófi nénit,
 dióbarna szemű földrajztanárnőnket, aki az élet
 kihívásaira készített fel minket: hímzésre, horgolásra,
 a földrajzot viszont, mint macska a forró kását, kerülte.
 Akárcsak ő, az USA városai közül mindössze
 New Yorkot mertük volna mi is megnevezni.
 Minden tanuló kis zászlócskát kapott; az elégtelenek
 a *ki nevet a végén?* társasjátékból ismerős
 színes kartonlapon azzal araszoltak a fenti város felé.
 Míg a jelesek, a vörös csillag sugárnyalábjával
 jelzett mennyország: Moszkva felé masíroztak.
 Nincs nosztalgiam a múlt és a jelen iránt.
 Professzort alakító vezető színészünk palotapincsije
 pórázába botolva nemrég nyakát törte a nyílt színen.
 A hálás közönség – a tetszésnyilvánítás jeleként –
 földarabolta a székeket. Ez volt utolsó sikerünk.
 A nagyérdemű azóta bársonypárnákon ülve
 szotyolát rág, köpköd, unatkozik, és vért követel.
 A vihar tépte stáblistáról időnként leválik egy-egy név.
 A hozzá tartozó, felpuffedt arcot magába nyeli
 a megáradt Bodrog. Nyápic statiszta ácsorgok
 a világot jelentő, egérpiszoktól foltos deszkákon
 a fűtetlen hodályban, s várom, hogy kezében
 felmondólevelet lobogtatva szólít a Direktor,
 az egyetlen, aki emlékszik még nevemre.

Kutyák hörgése, vonítása

Kutyák hörgése, vonítása a szomszéd udvaron.
 Azt hinnéd, elkárhozott lelkek vádaskodnak,
 üvöltik világgá kínjukat, a rajtuk esett
 sérelmet, mely a fogyó s növekvő hold alatt
 feledésbe merül, ám a teliholdas éjszakákon
 Hamlet apjaként visszatér s bosszúért liheg.
Hadd haradjuk át a torkodat, takard ki magad!

vonítják. Vallató szemük éget, ropog
a máglya, a borzalomtól eretnek sipkaként
meredő, agyonzselézett hajad égnek áll.
Mi ez, ha nem nyílt beismerés?
Bánod keservesen soha el nem
követett rémtetteid garmadáját.

Sumonyi Zoltán

KÁLNOKY TÉMÁIRA

I. A kegyelet oltárán

Hová lett a használtan vett Trabant?
A sebáltóját réz ajtókilincsre
cserélte át a leleményes ügyvéd –
és hol vannak a tükörradiálók?

Hová lett a hetvendolláros nászút,
a határon lefoglalt Coca-Cola?
A szélirányos újratemetések
hagyományőrző huszárkísérete?

Hol a füstölgő rés, mint erős bástya,
s az újraöntött szobrok talpköve?
Hol a főtitkár eltűnt koponyája,
mit éjjel ástak ki a koporsóból?

Hol a szent köztársasági korona,
rovásírással hol a Corpus Iuris,
a rendőrbálok chippendale-táncosa
és a megszentelt villamosmegállók?

A kegyelet oltárán összehordva
elhamvad mind az áldozati lángon,
de füstjük nem száll föl az ég felé, csak
itt terjeng majd, s az orrunkat facsarja.